

Mina Lystad

Klara

ASCHEHOUG

© 2023 H. Aschehoug & Co. (W. Nygaard), Oslo
www.aschehoug.no
Omslag: Pia Lystad
Omslagsillustrasjon: Karl Bryhn
Satt med 13/18 pkt. Adobe Garamond hos Type-it AS, Trondheim 2023
Papir: 80 g Holmen Book Cream 1,6
Trykk og innbinding: Livonia Print, Latvia 2023

ISBN: 978-82-03-39899-5

Miriam

– Hit, hit, hit!

Skosålene piper mot gulvet, og innebandykøllene suser gjennom lufta før de treffer gummigulvet med dumpe smell. Alle roper idet den lille plastballen går i nettet. Halvparten av spillerne løfter hendene over hodet og slipper ut et seiersbrøl, den andre halvparten slipper ut et lite stønn.

Miriam plukker på en skorpe på kneet med pekefingeren. Huden på leggene nupper seg. Det blir kaldt i shorts når man sitter stille for lenge. Hun ser over banen og rett på innbytterbenken til det andre laget. Der, helt ytterst, sitter Sofie og trommer utålmodig med føttene mot gulvet.

Brått får Miriam følelsen av at det er noe hun skulle si til henne. Ba mamma henne om å gi henne en beskjed? Hun roter rundt i hodet etter en ledetråd, men det glipper bare hele tiden. Miriam sukker.

Hun hater alltid gym, men i dag hater hun det spesielt mye. Ekstra tid til å være i hodet er det siste hun trenger. Drømmen fra i natt spiller av i reprise om og om igjen. Noe var annerledes i natt, men hun klarer ikke sette fingeren på akkurat hva det var.

Drømmen begynte som den har gjort de andre nettene. Hun står alene på den øde veien. Lufta er tung og trykkende, den smaker regn. Alt er som en grå grøt. Så kommer de to jentene mot henne. Jo nærmere de kommer, jo reddere blir hun. Men denne gangen var det noe annet også. Som om detaljene ble klarere. Kan det ha vært noe med klærne? Hun maner frem bildet av de rutete kjolene en gang til. På føttene helt like skinnsko. Men det har hun jo sett før?

Lyden av en hissig fløyte avbryter tankerekka hennes.

Gymlæreren tar raske steg mot benken Miriam sitter på mens hun roper med ansiktet vendt mot de som spiller.

– Da bytter vi!

De to guttene ved siden av Miriam har reist seg og er allerede halvveis utpå banen.

– Du også, Miriam. Ut! roper Renate og smiler.

Miriam ser på henne med et bedende blikk, men Renate bare rister på hodet til svar.

– Alle skal med.

Miriam får et gult bånd over brystet og en innebandykølle i hendene. Hun trekker seg instinktivt så langt unna de andre som det går an, helt ut på linja. Her kan hun kanskje stå i fred hvis hun er heldig. Da blåser Renate i fløyta igjen. Alle de andre på laget løper mot ballen.

Miriam blir stående og se på dem, lure på hvordan de kan være så motsatt av henne, alle sammen. Hvorfor beina hennes ikke lyster, sånn som deres, men henger etter henne som sirup. Hvorfor hun aldri treffer når hun prøver å skyte ballen i mål. Hvorfor ballen alltid finner veien til midt i ansiktet hennes, sånn som den gjør akkurat nå, uansett hvor på banen hun står. Hvor overraskende hardt den treffer, selv om den stort sett bare består av hull og luft.

Miriam drar hånda over kinnet. Det svir.

Jonas og Herbert står og fniser på andre siden av banen. Renate blåser igjen. Hun sender dem et skarpt blikk.

– Vær litt forsiktig, Jonas!

Jonas løfter hendene opp i været foran seg med håndflatene vendt utover. Han gliser.

– Sorry! Jeg så ikke at hun sto der.

Renate stopper opp foran henne.

– Går det bra, Miriam? Vil du sette deg litt igjen?

– Det går fint, svarer Miriam.

Renate ser på henne en ekstra gang for å være sikker. Hun er ganske grei til å være gymlærer, det skal hun ha.

Miriam går litt lenger ut på banen, mest for variasjonens skyld.

Sofie står ved siden av benken og setter håret opp i en hestehale. Der kom den rare følelsen av at hun har glemt noe hun skal si til henne igjen. Det er som en irriterende mygg som sirkler rundt hodet, men aldri kommer nært nok til at hun får kverket den. Hun blir stående og se på henne mens hun leter i hodet etter svar.

Renate kommer bort på linja og nikker til Sofie. Hun plukker opp innebandykølla og retter på båndet over brystet som svar. Rett før hun løper ut på banen, snur hun seg og ser rett på Miriam, ser at hun stirrer.

Sofie flytter det knallgrønne blikket rundt i ansiktet hennes, venter på at Miriam skal si noe, men hun blir bare stående. Stum og dum, som vanlig.

Miriam svelger. Klokka på veggen tikker fortsatt. Går den plutselig saktere? Hun ser forbi Sofie og opp på den. Hun burde si noe før Sofie løper videre, så det ikke skal bli så flaut. Men idet Miriam åpner munnen, er det som om alt stopper.

Det er den samme følelsen som fra drømmen i natt.

Brått blir lufta mer gjennomsiktig, og frykten setter seg

som en klo i brystet. Hun vil løpe vekk, men klarer ikke røre seg. Lysene i gymsalen blir svakere, det er som hun ser alt gjennom en grå tåke. Alle de andre i salen blir borte for henne, bare Sofie er igjen. Miriam ser at hun sier noe, men alle lydene er pakket inn i bomull, hun klarer ikke å høre hva det er.

Den nederste delen av ansiktet til Sofie vranger seg, alt skjer i sakte film. Det grønne båndet ligger skrått over trøya hennes. Det er noe med fargene, med mønsteret det lager.

Miriam gnir seg i øynene. Er det ruter? Da snur Sofie seg og løper, langsomt, som om hun løper gjennom vann. Miriam har lyst til å rope at hun må stoppe. At hun må komme seg unna. Men unna hva?

Så er det som om noen slår på en bryter. Joggeskosålene smeller over gulvet igjen, alt er tilbake i sin vanlige fart. Bare hjertet til Miriam slår fortsatt i dobbelt tempo.

Hun hiver etter pusten. Går av banen uten å spørre om lov og setter seg på benken. Lener seg frem og legger hodet i hendene. Pusten peser mot håndflatene.

Miriam løfter blikket og ser ut på banen igjen. Så forstår hun det.

Den siste biten har falt på plass i hodet hennes, den hun har lett etter siden i natt. Den gnagende følelsen av at det

var noe nytt der, noe hun burde ha sett før, stemte. Nå vet hun hva som var annerledes. Og det er verre enn hun hadde trodd. Mye verre.

Den ene jenta i drømmen er *Sofie*.